

บทนำ

เป็นความฝัน

มาร์ธาฝันเห็นความฝันที่เสียดสีเหมือนกับเป็นเรื่องจริง

เธอฝันเห็นตัวเองยืนอยู่กึ่งกลางตราดวงอาทิตย์ที่แตกร้าว
ในโถงบูชาที่ทรุดโทรม มองดวงอาทิตย์เจิดจ้าที่ถูกเงามืดกลืนกินด้วย
สีหน้าสิ้นหวัง กลายเป็นปรากฏการณ์ต้องห้ามอย่างสุริยุปราคา
เต็มดวง

สิ่งที่ต่างออกไปคือปรากฏการณ์สุริยุปราคาเต็มดวงครั้งนี้
นำมาซึ่งความมืดมิดตลอดกาล มีเพียงดวงจันทร์ที่เปล่งแสงสีม่วง
อ่อนแววนเด่นอยู่กลางฟ้า รวากับกำลังประกาศว่าโลกใบนี้เป็นของ
เทพมารอาจีฟินแล้ว

สวรรค์...ทำไมมหาเทพริเจียวถึงถูกเทพมารอาจีฟินกลืนกิน
ไปได้ล่ะ

เขายังมีหัวหน้าสีเฝ้าใหญ่ที่มีพลังแห่งธาตุทั้งสี่และทายาท
มหาเทพช่วยต้านพลังของเทพมารด้วยไม่ใช่หรือ

10 Magic Touch สัมผัสซ่อนซ่อนรัก 7

ไม่นานเด็กสาวก็ก้มหน้ามองศพที่นอนเคลื่อนตามพื้น ร่าง
ไร้วิญญาณเหล่านั้นมีหัวหน้าเผ่ากอินทรีมาซัค หัวหน้าเผ่า
หมาป่ามีคาดี หัวหน้าเผ่าหมีโมราโก หัวหน้าเผ่าแมงป่องพาเนียร์
สุดท้ายคืออาดินัม... ทายาทมหาเทพรีเจียว

ศพเหล่านั้นล้วนเป็นคนที่เธอรู้จักและไม่อยากให้พวกเขาตาย
มากที่สุด

...ทำไม

เพราะอะไรพวกเขา... ถึงตายกันหมด

นี่... นี่เป็นความฝันใช่ไหม

แม้ว่าหัวใจของมาร์ธาจะร้องตะโกนบอกตัวเองว่านั่นเป็น
ความฝัน เป็นแค่ความฝันที่เสียดใจจริงเท่านั้น

แต่ทว่าเมื่อเธอลองยื่นมือไปแตะสัมผัสใบหน้าของอาดินัม
หัวใจของเธอก็กระตุกเจ็บแปลบ

เพราะว่า...

นั่นเป็นสัมผัสเย็นเฉียบที่เหมือนจริงเหลือเกิน

ไม่... ท่านอาดินัม...

เพราะอะไรเรื่องถึงกลายเป็นแบบนี้

เธอทะลุมิติมาที่โลกใบนี้ก็เพื่อช่วยทุกคนไม่ใช่หรือ

แล้วทำไม... ทำไมทุกคนถึงตายกันหมดอยู่ดีละ

มาร์ธาก็มือปิดหน้าร้องไห้อย่างเจ็บปวดรวดร้าว

เธอรู้ว่าที่ทุกคนต้องตายกันหมดนั้นเป็นเพราะเธอ เธอกลายเป็น
สภาพเป็นธิดาเทพแห่งเทพมารจนทำให้ทุกคนตาย

แม้มันจะเป็นความฝัน แต่เธอก็รู้ว่านี่เป็นฝันบอกเหตุ... ที่เธอ
กลัวว่ามันจะเกิดขึ้นมากที่สุด

ภาพเหตุการณ์เปลี่ยนไป มาร์ธามองเห็นซาโดล่าปรากฏตัว

ตรงหน้าเธอ...เขาเป็นน้องชายฝาแฝดของอาดีนัม มีฐานะเป็นทายาทมหาเทพอีกคนซึ่งถูกเนรเทศไปยังดินแดนนอกเพียงเพราะไม่ใช่บุตรชายคนโต

ชายหนุ่มตั้งเธอเข้าไปกอดแน่นอย่างเผด็จการ พร่ำบอกรักว่ารักเธอมากจนต่อให้ต้องทำร้ายเธอก็จะยังรั้งเธอไว้ข้างกายเขา

ภาพเบื้องหน้าค่อยๆ บิดเบี้ยวจนกลายเป็นความมืดมิดที่น่ากลัว ถ้อยคำบอกรักเผด็จการของซาโดล่าดังอยู่ข้างหูเธออย่างไม่ขาดสายราวกับคำสาป ทำให้เธอไม่อาจขัดขึ้นสายโซ่เส้นแล้วเส้นเล่าที่เคลื่อนไหวเข้ามาพันธนาการร่างของเธอได้

จนกระทั่ง...

ธา...

...มาร์ธา...

"มาร์ธา!"

เสียงเรียกที่ตั้งขึ้นกะทันหันทำให้มาร์ธาที่สะลึมสะลือลืมนตาขึ้นมาเบิกตามองชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้า...อาดีนัม

"ทำไมเจ้ามาหลบตรงนี้อีกแล้ว ไม่กลัวเป็นหวัดหรือ"

อาดีนัมเอ่ยถามอย่างไม่พอใจ ขณะเดียวกันก็คลุมผ้าคลุมผืนบางให้มาร์ธาเพื่อไม่ให้เธอหนาว

มาร์ธากะพริบตาปริบๆ เห็นชัดแล้วว่าที่นี่เป็นศาลาพักร้อนในเขตคักดีสิทธิ์ของเผ่าแมงป่อง จึงเพิ่งปะติดปะต่อภาพเหตุการณ์ได้

เนื่องจากซาโดล่าสะกดพลังประสานในกายทิพย์ของเธอทำให้เธอไม่สามารถปรับสมดุลการคุกคามจากโอมารได้จนกลายเป็นธิดาเทพแห่งเทพมาร เหลือเพียงตราประทับจันทร์ดาอยู่บนตัว

12 Magic Touch สัมผัสรักซ่อนรัก 7

เพื่อไม่ให้พวกอาตี๋นั้มต้องพลอยเดือดร้อน และไม่อยากจะ
ซาโตลารู้เรื่องแผนการตอบโต้ของทุกคนเพราะเธอ เธอจึงละเมิด
สัญญาที่ตัวเองไม่ควรสร้างอาวุธและอุปกรณ์ที่ไม่ใช่ของโลกใบนี้
ออกมามากเกินไป

ด้วยเหตุนี้มาร์ธาจึงพยายามใช้เวลาในช่วงหลายวันนี้ตั้งให้
ระบบในฝ่าแมงป่องสร้างอาวุธและอุปกรณ์ขึ้นมา ซึ่งน่าจะ
เพียงพอที่จะต้านกับอาวุธของเผ่านอกที่เธอสร้างก่อนหน้านี้

ส่วนเรื่องที่ทำไมเธอถึงมาอยู่ใกล้ๆ เขตน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ของ
ฝ่าแมงป่อง เป็นเพราะเธอค้นพบว่าที่นี่สามารถสกัดกั้นการคุกคาม
ของไอมารได้ และสามารถหลีกเลี่ยงที่จะใกล้ชิดกับบรรดา
หัวหน้าเผ่า เพื่อไม่ให้พวกเขาล่วงรู้ความจริงที่เธอกลายเป็น
ธิดาเทพแห่งเทพมารไปแล้ว

โดยเฉพาะพี่ชายบุญธรรมของเธอ ซิลค์ผู้เป็นหัวหน้า
เผ่าอสรพิษ และเป็นผู้นำใต้ดินของเมืองสวาลาเคน เกิดให้เขามา
ได้ยินเสียงในใจที่เธอไม่อาจปกปิดได้ละก็ ทุกอย่างแย่นะ

"เจ้าคิดอะไรอยู่"

อาตี๋นั้มเห็นมาร์ธาครุ่นคิดนิ่งเงียบเหมือนกำลังปิดบังอะไรเขา
อยู่ แต่จากการจับตาดูเธอในช่วงหลายวันนี้ก็ไม่พบว่ามีปัญหา
ตรงไหน บอกได้คำเดียวว่าน่าสงสัย

"...ซ้าแค่กำลังคิดว่าทุกคนเตรียมตัวไปถึงไหนกันแล้ว ยังมี
ตรงไหนขาดเหลือ ต้องการให้ช่วยเหลือเพิ่มเติมหรือเปล่า"

คำตอบที่ไร้พิธีทำให้อาตี๋นั้มพินิจมองเธออย่างระวาง แต่
ก็ยังคงดูไม่ออกว่าไม่ชอบมาพากลตรงไหน จึงต้องเลิกซักไซ้ไล่เลียง
ไปก่อน

"เรื่องนั้นเจ้าไม่ต้องเป็นห่วง เจ้าทำเพื่อทุกคนมามากพอแล้ว

หลังจากนี้เจ้าเพียงแค่อุพวกเขาโค่นล้มเผ่านอก แล้วชิงดินแดนที่เป็นของเรากลับคืนมาก็พอ"

มาร์ธาพยักหน้า และตกอยู่ในภวังค์ความคิดอีกครั้ง

อาดินัมนี้หัวหน้า บอกอย่างไม่พอใจนัก "เจ้าเป็นอะไรไป มีเรื่องกลุ่มใจอะไรก็บอกข้าได้ อย่าเก็บไว้ในใจ หรือว่า...เจ้าไม่เห็นข้าอยู่ในสายตา?"

มาร์ธานิ่งอึ้ง รีบละล้าละลักอธิบาย "ไม่ใช่เนะ ข้าไม่ได้ไม่ใส่ใจท่าน!"

"งั้นหรือ" อาดินัมหรีตาลง เห็นได้ชัดว่าเคลือบแคลงในคำพูดของเธอ

มาร์ธายิ้มอย่างอ่อนใจ หัวใจก็เริ่มหวนไหว ถ้าหากเธอพูดออกไปได้บ้าง...

"คือว่า...ท่านอาดินัม...ถ้าเกิดว่า..."

พูดยังไม่ทันจบ ซิลค์ก็ปรากฏตัวพอดี

"เจ้ามาอยู่ี่เองหรือ! เป็นถึงองค์กษัตริย์ก็อย่าทิ้งราษฎรของตัวเองออกมาเพ่นพ่านสิ คนอื่นๆ กำลังตามเจ้าอยู่ รีบไปเถอะ!"

อาดินัมนี้หัวหน้า เข้าใจว่าตัวเองไม่ควรอยู่ที่นี้นาน จึงได้แต่บอกกับมาร์ธาว่า "ไว้จัดการธุระเสร็จแล้ว ข้าค่อยมาหาเจ้า"

พูดจบอาดินัมก็หันมองซิลค์แวบหนึ่งด้วยแววตามึนแล้ว ก็จากไป ส่วนซิลค์นั้นเดินยิ้มกริ่มไปหามาร์ธาก่อนจะร้องเธอเข้าไปกอดอย่างสนิทสนม

"น้องมาร์ธา เจ้าเป็นอะไรไป"

"พี่ซิลค์ ข้าไม่เป็นไร"

มาร์ธายิ้มบางๆ ในใจเริ่มตั้งป้อมกับอีกฝ่ายอย่างระมัดระวัง กลัวว่าหากผลอผลเพียงนิดเดียว ความลับที่เธอต้องการปกปิด

14 Magic Touch สัมผัสรักร้อนซ่อนรัก 7

จะถูกลวงรู้

ซิลค์ยิ้มอย่างมีเลศนัย ตบป่าของมารธาเบาๆ พลังทอดถอนใจ

"เฮ้อ ตอนแรกเห็นเจ้าอดทนขนาดนั้น ก็เลยไม่คิดจะอ่านใจเจ้า แต่ดูจากสถานการณ์...เจ้าทนไม่ไหวแล้วใช่ไหม เล่ามาเถอะ คนคนนั้นทำอะไรกับเจ้า"

มารธาใจหายวาบ ขณะกำลังคิดจะทำอะไร ซิลค์ก็ยิ้มรอยยิ้มสดใสแล้วบอกด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว...

"อย่าโกหกข้า เจ้าในตอนนี้อย่างไรก็ไม่สามารถขัดขวางให้ข้าอ่านใจเจ้าได้เลยด้วยซ้ำ"

"..."

ซิลค์มองแววตาที่ฉายแววกังวลของมารธา รวมถึงท่าทางที่พยายามคิดหาเหตุผลสุดชีวิตของเธอ ทำเอาเขาอดขำไม่ได้

"เจ้ารู้ไหม ก่อนหน้านี้อตอนที่เจ้าหมดสติ ข้าคุยเรื่องของเจ้ากับพวกเขาแล้ว เสียงในใจของพวกเขาทำให้ข้ารู้ว่าข้าเข้าใจพวกเขาผิดไปจริงๆ เรื่องที่ช่วยศัตรูทำร้ายพวกเขาจนสถานการณ์เป็นแบบนี้ ทั้งหมดเป็นความผิดของข้าเอง"

ได้ยินแล้วมารธาก็ผ่นลมหายใจโล่งอก แม้ก่อนหน้านี้จะรู้สึกว่าการเข้าใจผิดของพวกเขา น่าจะคลี่คลายแล้ว แต่ตอนนี้ได้ยินจากปากของซิลค์เอง เธอจึงได้ยกภูเขาออกจากอกจริงๆ

ซิลค์ลُبแปลเป็นอันเป็นหลักฐานการผูกพันของพี่น้องที่ 'สายเลือดเข้มข้น' แล้วยิ้มบางๆ

"แน่นอน หลังจากที่ข้ารู้เรื่องของเจ้าจากปากพวกเขาแล้วก็ยิ่งมั่นใจในข้อเสียของเจ้า"

มารธาทำหน้ามึนงง ซิลค์เองก็ไม่ได้ทำให้เธอผิดหวัง เขาบอก

เด็กสาวอย่างตรงไปตรงมา

"เจ้าน่ะ ชอบแบกรับเรื่องทั้งหมดไว้กับตัวคนเดียว ขอเพียงเป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวกับเจ้าแล้วจะส่งผลกระทบต่อส่วนรวม เจ้าก็เลือกที่จะเสียสละตัวเองเพื่อปกป้องทุกคน ไม่ว่าจะป็นตอนอยู่ที่นี้หรืออยู่ที่สวาลาเคนก็เหมือนกัน...เจ้าคิดว่าลำพังเจ้าแค่คนเดียวก็ปกป้องทุกคนได้แล้วหรือ"

มาร์ธาเบิกตาโพลง พยายามโต้แย้ง

"ข้า...ข้าไม่ได้เลือกที่จะเสียสละตัวเอง ข้าแค่ไม่อยากให้ทุกคนลำบากไปด้วย..."

"ข้าบอกแล้วไงว่าอย่าโกหกข้า" ซิลค์หลุบตาลง "พวกเขาเป็นห่วงเจ้าจากใจจริง และยังไม่อยากให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งอย่างเจ้าปกป้องแน่นอน ใช่ว่าพวกเราจะหาทางแก้ปัญหาเรื่องพวกเทพมารไม่ได้ แล้วเจ้าจะปิดบังต่อไปเพื่ออะไร"

มาร์ธาแม้ปากราวกับกำลังซังใจว่าจะเชื่อฟังคำพูดของซิลค์ ด้วยการสรวลทุกอย่างดีหรือไม่

ซิลค์เห็นมาร์ธาตั้งท่าจะเอ่ยปากจึงเกลี้ยกล่อมต่อ "น้องมาร์ธา ถ้าเจ้าอยากช่วยทุกคนจริงก็อย่าปิดบัง ให้ทุกคนเผชิญหน้ากับปัญหาด้วยกัน ช่วยกันหาวิธีแก้ไขไม่ดีกว่าหรือ"

ได้ยินแบบนี้ขอตอบของมาร์ธาก็ร้อนผ่าว เธอเข้าใจว่าจุดจบของการปิดบังความจริงต่อไปอาจนำไปสู่เส้นทางของความพินาศเหมือนเช่นในฝันของเธอได้ แต่พอนึกถึงซาโดล่า เธอก็กลัวที่จะเห็นปฏิกิริยาของอาดินัมหลังรู้เรื่องขึ้นมาจับใจ

ลั้งเลี้ย้อยุดอยู่ที่พักใหญ่ มาร์ธาจึงบอกเล่าให้ซิลค์ฟังว่าเธอกลายเป็นธิดาเทพแห่งเทพมารได้อย่างไร รวมถึงเรื่องที่ซาโดล่าลวงล้ากายทิพย์ของเธอ

16 Magic Touch สัมผัสรักร้อนซ่อนรัก 7

ขณะที่ซิลค์โกรธเกรี้ยวเมื่อได้ยินว่าซาโด้ล่าลวงเกินกายทิพย์ของเธอนั้น มาร์ธาก็ได้เล่าเรื่องในโลกถูกทำลายจนพินาศในความฝันที่เธอฝันมาตลอดระยะเวลาหลายวันนี้ด้วย

"พีซิลค์ ถึงข้าจะเสียใจกับเรื่องที่ถูกล่าลวงเกิน แต่สิ่งที่ข้ากลัวที่สุดก็คือความฝันนั้น ข้ากลัวว่าทุกคนจะตายกันหมด... ข้าเป็นคนทำให้ทุกคนตาย ข้าเป็นคนทำ!"

ซิลค์โอบกอดมาร์ธาอย่างรักใคร่สงสาร เขารู้ว่าตอนนี้เธอเจ็บปวดทรมานแค่ไหน

นานพักใหญ่ ซิลค์จึงเอ่ยปากถาม "...เจ้าอยากให้ข้าช่วยยังไง"

มาร์ธานิ่งเงียบอยู่อึดใจใหญ่ก่อนตอบ "ช่วยเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ" เธอไม่อยากจะบอกเรื่องนี้กับพวกอาตี๋นัม

"จะปิดไปได้อีกนานแค่ไหน ข้าเรียวังไงพวกเขา ก็ต้องรู้"

"อย่างน้อย... ก็ยังให้พวกเขาไม่รู้ตอนนี้ไม่ได้" มาร์ธายิ้มขึ้น "พีซิลค์ ในฝันข้าไม่เห็นท่านตายไปพร้อมกับพวกเขา ข้าคิดว่าท่านเป็นคนที่ส่งผลต่อโชคชะตานี้ ช่วยข้าคุ้มครองพวกเขาที่... ถึงข้าจะไม่อาจไปช่วยทุกคนในสนามรบได้ แต่ข้าจะใช้ระบบคอยเป็นกำลังเสริมให้พวกท่าน"

ซิลค์จ้องมาร์ธานิ่งๆ อยู่นานก่อนจะถอนใจ "ข้ารู้แล้ว ถ้ามีอะไรให้ช่วยต้องบอกข้าล่ะ เข้าใจไหม"

มาร์ธาพยักหน้าเป็นเชิงรับปาก

รอซิลค์ไปแล้ว มาร์ธาก็ทอดสายตามองทะเลสาบผืนใหญ่ด้วยแววตาคุ่นคิด

แม้จะมีซิลค์คอยช่วยเหลือ แต่ก็สลดความหวาดหวั่นที่เกาะกุมอยู่ในใจเธอออกไปไม่ได้สักที สัจธรรมใจอยู่เรื่อยว่า...

เร็วๆ นี้จะมีเหตุใหญ่เกิดขึ้นแน่!

บทที่ ๖
อย่าทำสัญญาสี่สี่ห้า

นับตั้งแต่วันแรกที่มาร์ธากลับถึงเฝ้าแมงป่อง เฝ้านอกก็หยุดการรุกรานโจมตีที่ติดต่อกันมานานหลายเดือนลงอย่างผิดปกติ อาจเป็นเพราะระบบป้องกันภัยของเฝ้าแมงป่องถูกเปิดออกทั้งหมดก็เป็นได้ เมื่อเผชิญหน้ากับศัตรูที่เปลี่ยนไป แม้ชาวสีเฝ้าใหญ่จะประหลาดใจ แต่ก็ได้มีเวลาพักหายใจสั้นๆ เพราะสถานการณ์ที่สงบลง

สำหรับมาร์ธา ด้านหนึ่งเธอก็ดีใจ แต่อีกด้านหนึ่งก็กังวลไม่แพ้กัน

ดีใจเพราะเธอจะมีเวลาสร้างอาวุธยุทธโปกรณ์ต่างๆ มากขึ้น กังวลเพราะเธอต้องใกล้ชิดกับบรรดาหัวหน้าเฝ้ามากขึ้น

ดีว่ามีซิลค์คอยช่วย เธอจึงมีข้ออ้างที่ใช้เลี่ยงการประชุมที่เธอต้องเข้าร่วมได้มากขึ้น

แน่นอน โมราโกกับซิลค์เองก็ไม่ลืมฉวยโอกาสของนี้ร่วมมือกันส่งคนไปสืบข่าวที่แดนกลาง เพื่อให้มั่นใจกับชาวกรอง

หนึ่งเดือนให้หลัง...

มาร์ธานั่งอยู่ในศาลาพักผ่อนริมเขตน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ของเผ่าแมงป่อง สมาริซของเธอกำลังจดจ่อกับข้อมูลข่าวสารที่ฉายอยู่บนจอภาพ พร้อมกับกดปุ่มตัวเลือกบนนั้นอย่างรีบร้อน พยายามสร้างสิ่งของออกมาให้มากที่สุด

เวลานี้เสียงของระบบพลันรายงานว่า...

"มาสเตอร์ มีจดหมายรายงานจากหัวหน้าเผ่าแมงป่องหนึ่งฉบับ"

ได้ยินดังนั้นมาร์ธาก็รีบเปิดดู ส่วนใหญ่รายงานว่าสายลับที่แฝงตัวอยู่ในวิหารเทพสิบขวานที่แน่นอนได้แล้ว เพียงแต่เมื่อเธอเห็นรายงานที่บอกว่า 'ซาโดล่าเสียชีวิตไปแล้ว' ก็ตกตะลึงเป็นอย่างมาก เด็กสาวสั่งให้ระบบพาเธอไปที่ห้องประชุมทันที

เมื่อมาร์ธาปรากฏตัวในห้องประชุม เธอก็เห็นอาดินัมกับหัวหน้าเผ่าทั้งห้ากำลังถกเถียงกันอย่างดุเดือด ทุกคนดูตกใจมากว่าทำไมเธอถึงมาอยู่ตรงนี้ และพร้อมใจกันมองไปที่อาดินัมซึ่งมีสีหน้าย่ำแย่

"เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมซาโดล่าถึงเสียชีวิตไปแล้ว" มาร์ธารีบร้อนซักถาม

พาเนียร์บอกด้วยท่าที่แปลกๆ "ท่านธิดาเทพ ท่าน...ไม่ได้อ่านจดหมายที่ข้าส่งให้ท่านจนจบหรือ"

มาร์ธาชะงักก็บอกอย่างเก้อเขิน "เอ่อ...ขอโทษที พอดีข้าเห็นคำว่าซาโดล่าเสียชีวิตแล้วก็มาถามพวกท่านทันที ไม่ได้อ่านจดหมายจนจบ...ข้า...ข้าจะไปอ่านให้จบเดี๋ยวนี้"

"ไม่ต้องหรอก ข้าจะเล่าให้เจ้าฟังเอง!"

ก่อนอธิบาย อาดินัมถลึงตาใส่พาเนียร์แวบหนึ่งค่อยบอกเล่า

ข่าวกรองที่ได้จากสายลับ

ที่แท้สาเหตุแท้จริงที่เฟ่านอกหยุดการโจมตีกะทันหันก็เพราะซาโดล่าเสียชีวิตอย่างฉับพลันเมื่อหนึ่งเดือนก่อน

เขาเสียชีวิตถึงขั้นจู่โจมคนรอบข้างอย่างไม่เลือกหน้า จนกระทั่งเมื่อเทพมารอาจีพีนออกหน้าห้ามแล้วขังเขาไว้ในห้องนอนที่เต็มไปด้วยชายาคาม เหตุการณ์จึงสงบลง ด้วยเหตุนี้ตอนนี้เฟ่านอกจึงอยู่ในภาวะรอค่ำ

แม้ทุกคนจะไม่รู้ว่าเพราะอะไรซาโดล่าถึงเสียชีวิต แต่คาดการณ์เบื้องต้นว่าเขาคงทนผลกระทบจากโอมารไม่ไหวหนึ่งปีผ่านไปเป็นที่สุดก็เกิดอาการเสียชีวิต

ที่บังเอิญเหมาะเจาะก็คือเวลาที่เขาเกิดอาการคลุ้มคลั่งเป็นวันเดียวกับที่มารธากลับถึงเผ่าแมงป่องพอดี

ฟังคำบอกเล่าแล้ว มารธาก็อดหันไปมองซิลค์ที่อยู่อีกทางไม่ได้ เพินหาคำยืนยันในสิ่งที่เธอคาดเดาจากแววตาของเขา

เธอ...ก็คือต้นเหตุหลักที่ทำให้ซาโดล่าเสียชีวิต

ทว่าขณะที่ทั้งสองกำลังสื่อสารกันด้วยสายตา แววดตาของอาดิน่มกลับสะท้อนความหม่นหมองวูบหนึ่ง ก่อนจะปรับอารมณ์แล้วเอ่ยขึ้น

"ตอนนี้ทุกคนกำลังเสนอให้ฉวยโอกาสนี้บุกโจมตีแดนกลาง แต่ข้าคิดว่าช่วงเวลาที่เขาโดล่าเสียชีวิตบังเอิญเกินไป ควรชิงดินแดนของทั้งสามเผ่าใหญ่กลับมาอีกครั้ง"

"ถ้าดำเนินการตามแผนชิงดินแดนตอนนี้ เราก็ต้องแบ่งกำลังคนรักษาดินแดน พอถึงเวลาบุกแดนกลางอีกทีก็จะลำบากมาก" มีคำติหน่านิ้วควัฆมวด "เหตุผลนี้ ท่านน่าจะเข้าใจใช่ไหม"

"มีคำติพุดถูกรับ องค์กษัตริย์ ตอนนี้เป็นโอกาสทองที่จะ

บุกแดนกลาง หน้าที่เรายังมีอาวุธยุทธโปกรณ์ที่ท่านธิดาเทพ สนับสนุนกับความช่วยเหลือจากเผ่าอสรพิษ ถ้าไม่ถือโอกาสนี้ โคนล้มผ่านอกแล้วฆ่าซาโดล่า ถึงเวลาที่เขากลับมาเป็นปกติ เราก็โจมตียากแล้ว!" มาซึบอดด้วยท่าที่จริงจัง

"ไม่ได้ ข้าไม่เห็นด้วย!"

อาตินิกัดค้ำานการบุกแดนกลางด้วยท่าที่แข็งแกร่งผิดปกติ ทำให้มารธาที่อยู่วงนอกสังเกตเห็นสาเหตุหลักที่ทุกคนถกเถียงกัน ตั้งแต่แรก

โมรากิเองก็เอ่ยปาก "พี่ชาย ข้ารู้ว่าท่านไม่อยากฆ่าน้องชาย แต่ท่านอย่าลืมว่าเทพมารหาโอกาสฆ่าพวกเรามาตลอด ท่านเองก็รู้ว่าพวกเราตายไม่ได้ ถ้าพวกเราตาย เหล่าราชภฏก็จะสูญสิ้น ความหวัง!"

อาตินิก้มิ่งเงียบ เขาเข้าใจผลได้ผลเสียในเรื่องนี้เป็นอย่างดี แต่ว่าเขา...

ในเวลานี้ซึลค์เองก็พูดขึ้น "ข้าว่าพวกเจ้านะ...ถ้าจะมัดติดพัน อยู่กับปัญหานี้ ทำไม่ไม่ลองฟังความเห็นของมารธาละ"

ได้ยินแบบนั้น ทุกคนก็เบนสายตาไปมองมารธาทั้งหมด

เดิมที่มารธายังครุ่นคิดว่าทำไมอาตินิกถึงไม่อยากฆ่าซาโดล่า พอถูกทุกคนมองเป็นตาเดียวก็ลนลานจนทำอะไรไม่ถูก อยากหาที่ หลบสายตาของทุกคน เมื่อไม่ได้ผลก็ได้แต่จำใจเผชิญหน้า

"เอ่อ...คะ...ความเห็นของข้า? พี่ซึลค์ ท่านล้อเล่นใช่ไหม"

"เวลาแบบนี้ข้าจะล้อเล่นได้อย่างไร น้องมารธาหาวิธีได้เก่งเสมอ เลยไม่ใช่หรือ"

"ข้าจะมีวิธีอะไรได้ ข้าไม่มีความรู้ความสามารถเรื่องกลศึก เลย"

"ไม่มีความสามารถตรงไหน เจ้าตูแคลนตัวเองเกินไปแล้ว"
ซิลค์บอกล้วงหัวเราะ "ลองนึกถึงจิตใจของเจ้าที่ต้องการเปลี่ยนแปลง
สวาลาเคนในตอนนั้นสิ!"

นี่! หมายความว่าจะให้เธอเปิดใช้งานระบบใช้ใหม่

มาร์ธาซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่ง ตัดสินใจถามประเด็นสำคัญของ
ปัญหาให้แน่ชัดก่อน แล้วค่อยกลับไปถามระบบว่ามีวิธีที่ดีกว่า
หรือไม่

"ปัญหาที่ใหญ่ที่สุดในเวลานี้ของพวกท่านก็คือจะบุกแดนกลาง
ก่อน หรือว่าชิงดินแดนของสามเผ่าใหญ่กลับมาก่อนใช้ใหม่"

"ถูกต้อง นอกจากเจ้าโง่เขลากรานไม่บุกแดนกลาง พวกเรา
ต่างเห็นพ้องต้องกันหมดว่าควรบุกแดนกลางก่อน" ซิลค์ตอบ

มาร์ธามองอดีตนั้นอย่างอ่อนใจ เห็นเพียงเขาขมวดคิ้วจนแทบ
เป็นปม แต่ก็หาเหตุผลที่ดีกว่ามาโน้มน้าวให้ทุกคนเปลี่ยนความคิด
ไม่ได้ ทำเอาเธออดนึกถึงคำพูดของโมราโกขึ้นมาไม่ได้ว่า...อดีตนั้น
ไม่อยากฆ่าชาติโผล่

"ถ้าถึงเหตุผลที่พวกท่านไม่เห็นด้วยกับการชิงดินแดนของ
สามเผ่าใหญ่ก่อน เพราะกลัวว่ากำลังรบจะน้อยลงใช้ใหม่"

"แน่นอน ไม่เพียงกำลังรบจะน้อยลง ยังต้องให้คนอยู่รักษา
ฐานทัพ หน้าซ้าการออกรบครั้งนี้ยังเอาเสบียงอาวุธไปด้วยมาก
ไม่ได้ เพราะฉะนั้นถึงได้ตัดสินใจบุกแดนกลางก่อน กวาดล้างเผ่านอก
ที่เป็นตัวการหลัก แล้วค่อยจัดการกับเผ่านอกที่อยู่ในเขตแดน
ของสามเผ่าใหญ่"

ซิลค์พูดจบ คนอื่นๆ ก็พากันพยักหน้าเห็นด้วย มีเพียง
อดีตนั้นเท่านั้นที่สีหน้าย่ำแย่ถึงขีดสุดจนต้องเม้มปากแน่น รวากับ
ว่าความอดทนกำลังจะถึงขีดจำกัด

24 Magic Touch สัมผัสรักซ่อนรัก 7

มารธาเห็นแบบนี้รีบเข้าไปกุมมืออาตินัม หวังจะลดทอนโทสะของเขา ทันใดนั้นในหัวก็มีตัวเลขฟังก์ชันที่เจอจากการเชื่อมต่อระบบก่อนหน้านี้ เด็กสาวก้มหน้าครุ่นคิดครู่หนึ่งแล้วโผล่ออกมา...

"ระบบ ขยายเขตแดนป้องกันภัยของเผ่าแมงป่องได้ไหม"

"เรียนมาสเตอร์ เขตป้องกันภัยที่เพิ่มเข้ามาใหม่ต้องใช้แรงคนติดตั้งอุปกรณ์ถึงจะทำการขยายขอบเขตได้"

"อืม แรงคนติดตั้งอุปกรณ์...หมายความว่าเราจะให้เราติดตั้งอุปกรณ์สื่อการใช้งานระบบป้องกันภัยที่อื่นด้วย ถึงจะขยายอาณาเขตได้ใช่ไหม"

"ใช่แล้วมาสเตอร์"

"งั้นข้าสร้างวงเวทเคลื่อนย้ายที่อื่นด้วยได้หรือเปล่า"

"เรียนมาสเตอร์ การสร้างวงเวทเคลื่อนย้ายแห่งใหม่ต้องใช้แรงคนติดตั้งอุปกรณ์ก่อนจึงจะทำได้"

"ข้ารู้แล้ว จงสร้างอุปกรณ์สื่อการใช้งานระบบป้องกันภัยที่สามารถครอบคลุมเขตแดนของสามเผ่าใหญ่ขึ้นตอนนี้เลย แล้วก็อุปกรณ์เคลื่อนย้ายอีกสามชุด ข้าจะติดตั้งวงเวทเคลื่อนย้ายไว้ในเขตแดนของสามเผ่าใหญ่"

"มาสเตอร์ อุปกรณ์ทั้งหมดจะใช้วัสดุที่มีความทนทานระดับเดียวกันหมดหรือไม่"

"เอ๊ะ หมายถึงอะไรหรือ"

"เรียนมาสเตอร์ ระดับความทนทานคือระบบนิรภัยป้องกันอุปกรณ์ถูกทำลายจากภายนอก ยิ่งระดับสูงเท่าไร ความทนทานก็จะยิ่งสูง"

"อย่างนั้นเอง งั้นก็ปรับระดับความทนทานให้อยู่สูงสุดทั้งหมด"

เลยก็แล้วกัน!"

"รับคำสั่งจากมาสเตอร์ ระบบจะเริ่มสร้างอุปกรณ์สื่อการใช้ งานระบบป้องกันภัย รวมถึงอุปกรณ์การเคลื่อนย้ายอีกสามชุด เดี่ยวนี้ ระดับความทนทานอยู่ที่ระดับสิบสูงสุด คำนวณเวลาการ สร้างอุปกรณ์ทุกอย่างเสร็จสมบูรณ์ราวหนึ่งปี"

ได้ยินคำว่าหนึ่งปีปึบ มาร์ธาก็รีบร้องเสียงดังทันที "เดี๋ยวก่อนๆๆ! ทำไม่ถึงเป็นหนึ่งปีละ"

"เรียนมาสเตอร์ ระดับความทนทานของอุปกรณ์ทุกอย่างอยู่ ระดับสูงสุดคือระดับสิบ อุปกรณ์สื่อการใช้ระบบป้องกันภัยหนึ่ง หน่วยใช้เวลาสร้างหนึ่งชั่วโมง ส่วนอุปกรณ์ที่ใช้เวลาสร้างนานที่สุด อย่างอุปกรณ์วงเวทเคลื่อนย้ายคือสามเดือน เนื่องจากจำนวนโดยรวมมีมากเกินไป เบื้องต้นจึงคำนวณเวลคร่าวๆ ว่าต้องใช้เวลาประมาณหนึ่งปี"

"แบบนี้ไม่ได้ เราไม่มีเวลารอนานขนาดนั้น เพิ่มความเร็วในการสร้างไม่ได้หรือ"

"เรียนมาสเตอร์ นอกจากจะลดระดับ มิฉะนั้นยากที่จะเพิ่มความเร็วในการสร้างได้"

ขณะที่มาร์ธากำลังกุมศีรษะเค้นความคิด พาเนียร์ก็พูดขึ้นว่า "ท่านธิดาเทพ ข้าเข้าใจจุดประสงค์ของท่านแล้ว ที่เหลือให้ข้าจัดการเอง โปรดมอบอำนาจให้ข้าด้วย"

ได้ยินที่อีกฝ่ายพูดแล้ว มาร์ธาก็จึงมอบอำนาจให้พาเนียร์ จากนั้นเขาก็เดินเข้าไปหาหรือเรื่องระดับความทนทานและปริมาณของอุปกรณ์กับระบบ

และแล้วสายตาของคนอื่นๆ ที่จ้องเธอก็ทำเอาเธอรู้สึกประหม่าขึ้นมา จากนั้นมาร์ธาก็เข้าใจสาเหตุที่พวกเขาพากันมองเธอ

เด็กสาวจึงรีบอธิบายจุดประสงค์ในการสนทนาระหว่างเธอกับระบบ
มาร์ธาต้องการขยายขอบเขตระบบป้องกันภัยของเผ่าแมงป่อง
ให้กว้างออกไป เพื่อให้เขตแดนของอีกสามเผ่าใหญ่เข้ามาอยู่ใน
เขตระบบป้องกันภัยจนเป็นรัศมีวงกลม ให้เผ่านอกไม่สามารถ
เข้ามาได้ตามอำเภอใจ และยังเป็นการต้อนรับอีกฝ่ายเข้าไปกับบริเวณ
ในแดนกลาง ในเวลาเดียวกันก็ให้สร้างวงเวทเคลื่อนย้ายกับสามเผ่า
เพียงเท่านี้ก็จะเป็นไปที่เผ่าแมงป่องได้อย่างสะดวก

"อย่างนี้เอง ถ้าสร้างระบบป้องกันภัยที่ดีเหมือนของเผ่า
แมงป่องให้กับอีกสามเผ่าได้ ก็ไม่จำเป็นต้องแบ่งกำลังคนป้องกัน
ดินแดน ทั้งยังระบุพิภพในการรับส่งเสบียงและอาวุธได้ด้วย"
ซิลค์บอกอย่างเข้าใจ

"ก็จริง มีอุปกรณ์ที่สะดวกแบบนี้ก็ทบทวนเรื่องชิงดินแดน
ของสามเผ่ากลับมาได้แล้ว" มีคำดีอ่อนใจ "อันที่จริงช่วงนี้มี
คนในเผ่ามาระบายกับข้าว่าอยากกลับบ้าน ถ้าสร้างวงเวทเคลื่อนย้าย
ได้ ก็จะได้ส่งคนในเผ่าที่ไม่มีกำลังสู้รบกลับบ้านไปก่อนได้"

"ใช่ ช่วงที่อยู่เผ่าแมงป่อง ก็นำปัญหามาให้เผ่าแมงป่อง
ไม่น้อย ถ้าให้คนในเผ่ากลับไปได้ก่อนย่อมเป็นวิธีที่ดีที่สุด" มาซัค
เองก็เห็นด้วย

"ในเมื่อทุกคนตัดสินใจแบบนี้ พวกเราก็ควรบอกชาวแก่คนใน
เผ่า พวกเขาจะได้ดีใจ แล้วก็ถือโอกาสระดมกำลังรบด้วย เตรียม
วางแผนชิงดินแดนของสามเผ่ากลับมา"

โมราโกพูดจบ หัวหน้าเผ่านกอินทรีและเผ่าหมาป่าก็พากัน
ออกไปก่อน ก่อนไปโมราโกเดินไปหาอาดินัม ตบ่าอีกฝ่ายแล้ว
บอกว่า "พี่ชาย ถึงเราจะเห็นด้วยกับการชิงดินแดนของสามเผ่า
กลับมาก่อน แต่เรื่องน้องชายของท่านก็ต้องเผชิญหน้าอยู่ดี"

โปรดช่วยไต่ร่องข้อเสนอของพวกเราให้ดีด้วยเถอะ!"

พูดจบโมราโกก็ลากซิลค์ออกไปด้วย เหมือนกับว่ายังมีเรื่องอื่นต้องหารือกับอีกฝ่าย พาเนียร์เองก็บอกว่าต้องไปจัดการอุปกรณ์ที่ระบบสร้าง แล้วก็ตามออกไปด้วย

เวลานี้ในห้องประชุมจึงเหลือเพียงอาดินัมกับมาร์ธา บรรยายภาคนในห้องก็แปลกไป

มาร์ธามองอาดินัมที่นิ่งเงียบอย่างกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ทำยที่สุดก็ลองชวนเขาคุย

"คือว่า...ท่านอาดินัม..."

ทันใดนั้นอาดินัมก็ดึงมาร์ธาเข้าไปสวมกอด ให้เธอสัมผัสผัสแผงอกที่ขยับขึ้นลงอย่างชัดเจนของเขา คล้ายกับว่ามีอะไรอยากจะบอก แต่ด้วยปัญหาใหญ่บางอย่างจึงได้แต่กอดร่างบางเงียบๆ ก่อนจะบอกเสียงเบาว่า...

"ขอโทษ ข้าขอสงบบสติอารมณ์คนเดียวสักเดี๋ยวนะ"

พูดจบอาดินัมก็ผละออกไปอย่างรวดเร็ว ทิ้งให้มาร์ธายืนจับต้นชนปลายไม่ถูกอยู่ในห้องประชุมตามลำพัง

ไม่นานมาร์ธาก็นึกถึงจดหมายที่พาเนียร์ส่งให้เธอจึงรีบเปิดอ่าน ในที่สุดเธอก็เข้าใจแล้วว่าเพราะอะไรตอนแรกทุกคนถึงมีท่าที่แปลกๆ

ที่แท้ก่อนที่เธอจะได้รับจดหมายฉบับนี้ อาดินัมก็มีปากเสียงกับหัวหน้าทั้งห้าอย่างดุเดือดแล้ว รายละเอียดเหมือนกับข่าวกรองที่อาดินัมบอก และพูดถึงเรื่องที่เขาขึ้นกรานจะไม่ฆ่าซาโดล่าด้วย

ทุกคนเห็นว่ามันเป็นโอกาสทองที่จะสังหารเทวนบุตรแห่งเทพमार แต่อาดินัมกลับไม่ยอมบอกเหตุผลที่ยืนกรานจะไม่ฆ่า

ซาโดล่าสักที ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงมีปากเสียงกันยกใหญ่

นอกจากนี้ยังมีข่าวกรองอีกเรื่องหนึ่งที่อาดิנםไม่ได้บอก นั่นก็คือซาโดล่ารู้แล้วว่ามาร์ธายังมีชีวิตอยู่ ซึ่งนั่นก็เป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่ทุกคนทะเลาะกัน

ก่อนที่ซาโดล่าจะเสียชีวิต เขายังไม่ลืมออกคำสั่งให้จับเป็นมาร์ธาอีกด้วย และเมื่อเขาสั่งการเสร็จแล้วก็ออกอาการคลุ้มคลั่งทันที รวากับว่าการปรากฏตัวของเธอส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของไอมารของเขา

มีคำดีที่เคยถูกไอมารคุกคามจนคลุ้มคลั่งบอกว่าการปรากฏตัวของเธอจะทำให้เขาขาดสติจนอยากครอบครองเธอได้จริงๆ แต่เมื่ออยู่ใกล้เธอนานๆ เข้า ไอมารก็จะค่อยๆ หายไป สติก็จะเริ่มกลับมาเป็นปกติ

จากจุดนี้เห็นได้ว่าการที่ซาโดล่าต้องการจับเป็นมาร์ธาก็น่าจะเป็นเพราะเหตุนี้กระมัง!

แม้ว่าคำอธิบายลักษณะนี้จะดูไม่สมเหตุผลไปหน่อย แต่ก็ยากที่จะแย้งได้

นับตั้งแต่วันที่มาร์ธากลับมาถึงเผ่าแมงป่อง ดินแดนของเผ่าแมงป่องที่ได้รับผลกระทบจากไอมารที่แผ่ขยายมาจากแดนกลาง จนเป็นเหตุชักนำให้ผู้คนเกิดความคิดด้านมืดอย่างการแก้แค้น ระวัง วิชา ความโลภ...ก็ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

แม้ว่าเขตน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ของเผ่าแมงป่องมีคุณสมบัติช่วยชะล้างไอมารได้อยู่แล้วก็ตาม แต่ก็ไม่ได้มีประสิทธิภาพที่เห็นผลชัดเจนขนาดนั้น

ทว่านับตั้งแต่วันที่แรกที่เธอปรากฏตัว ไอมารในเขตแดนของเผ่าแมงป่องก็สลายไปทันทีเป็นจำนวนมาก ผู้คนกลับมามีจิตใจที่

ฝองใสมากขึ้นไม่น้อย และเริ่มมีความหวังกับอนาคต

ตรงกันข้าม มาร์ธาเองก็เผลอคุดขี้ไ้ไมารอบตัวโดยไม่รู้ตัว ทำให้สภาวะของเธอกลับไปเป็นเหมือนเมื่อก่อน นั่นก็คือเริ่มแผ่ไ้ไมารอกมาจากร่างกาย

ดังนั้นอาตี๋นัมจึงขอให้ทุกคนปิดเรื่องนี้ไว้ ด้วยกลัวว่าเธอจะขอตามพวกเขาไปออกรบในสงครามครั้งนี้ด้วย จนถึงขั้นคิดจะช่วยเหลือผู้คนที่ทรمانเพราะไ้ไมาร

ทว่าทุกคนกลับคิดไม่เหมือนเขา ต่างเห็นว่ามาร์ธาไม่มีทางทำเรื่องเสียสละตัวเองได้ง่ายดายแบบนั้น จึงยิ่งทำให้ขัดแย้งกันหนักขึ้น

ถ้าไม่ใช่เพราะซิลค์แอบบอกให้ฟาเนียร์บอกเรื่องนี้กับเธอ เกรงว่าตอนนี้เธอก็ยังไม่รู้ความจริง

ซึ่งเธอก็ไม่ควรพรวดพราดออกมาถามให้รู้เรื่องก่อน จะอ่านจดหมายจบ เพราะทำยจดหมายกำชับไว้ว่าไม่ให้เธอปรากฏตัวในเวลานี้ ปรากฏว่าเธอ...เฮ้อ นึกย้อนดูแล้ว เธอก็เข้าใจแล้วว่าทำไมอาตี๋นัมถึงได้ถลึงตาใส่ฟาเนียร์

ว่าแล้วมาร์ธาก็อดยิ้มขึ้นไม่ได้

บอกตามตรง เธอใจฝ่อกับเรื่อง que ทุกคนคาดเดาสงสัย ขณะเดียวกันก็รู้ว่าเพราะตัวเองกลายเป็นธิดาทพแห่งเทพมารไปแล้วหรือเปล่า เธอถึงได้เจ็บปวดกับเรื่องที่ซาโดล่าเสียสติ

เพราะฉะนั้นตอนที่เธอได้ยินทุกคนเสนอให้ฆ่าซาโดล่านั้นใจจริงแล้วเธอไม่อยากจะให้เขาตายไปแบบนี้เลย

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับสภาพจิตใจเช่นนี้ มาร์ธากังวลเหลือเกินว่าเธอจะทำร้ายอาตี๋นัมเข้าหรือเปล่า หน้าซำเธอยังมีความจริงที่ต้องปิดบังอีกต่างหาก!

วันต่อมา มีการระดมราษฎรของเผ่าต่างๆ ที่ลานจัตุรัสกลางของเผ่าแมงป่อง พวกเขาต่างสวมเครื่องแบบพิเศษที่ต่างไปจากยามปกติและกำลังศึกษาอาวุธในมือ บรรยากาศดูอึมครึม เฝ้ารอที่จะได้ออกศึกชิงดินแดนของทั้งสามเผ่ากลับคืนมาอย่างใจจดใจจ่อ จะได้ระบายความโกรธแค้นที่สั่งสมมาหลายเดือนกับพวกเผ่านอกจอมโหดให้หมด!

มองภาพเบื้องหน้าแล้วมาร์ธารู้สึกเป็นห่วงความปลอดภัยของทุกคนเหลือเกิน

ต่อให้มีอาวุธยุทโธปกรณ์พวกนั้น แต่เมื่อเจอโอมมาร์ก็จะตายอย่างง่ายดายราวกับมดปลวก

คิดถึงตรงนี้ มาร์ธาก็กำชับกับซิลค์ที่อยู่ข้างๆ เสียงเบา

"พี่ซิลค์ แม้ว่าพวกอาวุธที่ข้าให้จะสู้กับพวกเผ่านอกได้ก็จริง แต่ของเหล่านั้นไม่ใช่ของโลกนี้ ท่านช่วยตรวจนับจำนวนให้แน่ชัดทุกวันด้วยละ ต่อให้ซำรุดไปก็อย่าให้ขาดแม้แต่ชิ้นเดียว เข้าใจไหม"

"ไม่มีปัญหา" ซิลค์รับปากด้วยรอยยิ้ม

และแล้วมาร์ธาก็นั่งแผนโลหะสีเงินที่มีขนาดพอๆ กับฝ่ามือให้ซิลค์

"ถ้ามีอาวุธสูญหาย ท่านแค่บอกชื่อของผู้ครอบครอง มันก็จะนำท่านไปหาอาวุธที่หายไปกลับมา"

ซิลค์รับแผนโลหะสีเงินนั้นมาแล้วชี้ไปทางพาเนียร์ที่กำลังสั่งการให้คนกลุ่มหนึ่งห่อเสาที่สลักลายตราสัญลักษณ์แห่งดวงดาว แล้วถามว่า "พวกเขาทำอะไร" ลองนับเสาที่มีความยาวประมาณสามเมตรพวกนั้นแล้วมีทั้งหมดนับสิบต้น จำนวนไม่น้อยเลยทีเดียว

"นั่นเป็นชิ้นส่วนของวงเวทเคลื่อนย้าย รอพวกท่านชิงดินแดนกลับมาได้เผ่าหนึ่งแน่นอนแล้ว พาเนียร์ก็จะพาพวกท่าน

ติดตั้งสื่อการใช้งานระบบป้องกันภัยกับวงแหวนเคลื่อนย้าย หลังจากนั้น
ข้าก็จะให้ระบบดึงพื้นที่เข้ามาอยู่ในระบบป้องกันภัย ถึงเวลาพวก
ท่านก็จะได้พักผ่อนอย่างสบายใจกันแล้ว ส่วนข้าเองก็จะส่งคนไป
เสริมสิ่งของที่จำเป็น ให้ทุกคนกลับไปยังบ้านเกิดของตัวเอง"

ได้ยินมารธาอธิบายแล้ว ซิลค์ก็พยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจ

ทันใดนั้นซิลค์ก็เห็นอาดินัมมองพวกเขาอยู่ใต้ต้นไม้เกลๆ
น้อยตาฉายแววเศร้าหมอง มุมปากของซิลค์ยกขึ้น จู๋ ก็ยื่นมือไป
โอบไหล่มารธาแล้วกระซิบพึมพำข้างหูเธอ

"น้องมารธา แม้ข้าจะไม่อยากยุ่งเรื่องคนอื่น แต่หมูนี่เห็นใคร
บางคนทำอะไรก็ไม่ราบรื่น ไม่ได้ได้รับความเห็นชอบจากทุกคนก็แล้ว
ไป แม้แต่เจ้าก็เย็นชากับเขา เสียงโอดครวญในใจกวนระจวนข้าทน
ไม่ไหว เจ้าก็ใจดีหน่อย ให้หูข้าได้ส่งลงบ้าง ช่วยไปปลอบเขา
หน่อยเถอะ"

ได้ยินเช่นนั้นมารธาก็มองไปตามทางที่ซิลค์ชี้ แล้วโบหน้า
ก็ต้องร้องนุบ ริมเบือนหน้าหนีพลางยกมือปิดจมูก รวากับว่า
เห็นภาพอะไรที่ทำให้เธอทั้งอายทั้งเกือบเลือดกำเดาพุ่ง

ที่แท้อาดินัมกำลังมองเธอด้วยสายตาดัดพ้อ แต่กลับไม่กล้า
รบกวนเธอ รวกับว่าขอให้เธอเป็นฝ่ายพูดกับเขาก่อน ท่าทาง
น่าสงสารเหมือนสุนัขตัวน้อยยังงัยงั้น

สวรรค์! ทำไมอาดินัมถึงได้มองเธอด้วยท่าทางแบบนี้ ทำเอา
เธอนึกถึงตอนที่เธอสารภาพรักกับเขาก่อนหน้านี และไม่ได้ลืมว่า
ครั้งนั้นเขาก็ทำสายตาที่กระตุ้นความรักของเพศแม่ในตัวหญิงสาว
แบบนี้เหมือนกัน... หัวร้ายเกินไปแล้ว!

แต่เมื่อทบทวนตัวเองอย่างละเอียดแล้ว พักนี้เธอก็ตั้งใจเว้น
ระยะห่างกับอาดินัมจริงๆ

แม้อาดินันท์จะเข้าใจเธอ ไม่ได้พูดอะไรมาก แต่อย่างน้อย
ยังงี้ก็ยังรู้สึกได้ถึง การตัดพ้อของเขา รวากับว่าเธอทอดทิ้งเขา
ทำให้เขาเศร้าหมอง บวกกับสถานการณ์ในขณะนี้...

คิดแล้วมารัธาก็ตัดสินใจจะเป็นฝ่ายเดินไปพูดกับอาดินันท์

"น้องมารัธา ข้ายังพูดไม่จบ เจ้าก็รีบร้อนจะไปปลดบใจ
เจ้านั้นแล้วหรือ" ซิลค์ยิ้มเฉื่อย

มารัธานิ่งพินาศมองซิลค์ด้วยสายตาระแวง "ท่านให้เข้าไปปลดบ
ท่านอาดินันท์เองไม่ใช่หรือ"

"มันก็ใช่"

"แล้วเรื่องที่ท่านอยากพูดคือ?" มารัธาหรีตตาลง รู้สึกได้ว่า
ซิลค์มีแผนการ

"อย่าเห็นข้าเป็นคนเลวร้ายขนาดนั้นได้ไหม" ซิลค์บอกด้วย
สีหน้าเหมือนถูกทำร้าย "เดิมทีข้าอุทิศสำหรับหวังดี จะบอกเจ้าว่าเป็น
ตายยังไงเจ้านั้นก็ไม่ยอมบอกเหตุผลที่ไม่ยอมฆ่าน้องชาย คิดไม่ถึง
ว่าจะถูกเจ้าเหมาว่าข้าชั่วร้าย จันข้าไม่พูดแล้ว เจ้ารีบไปหาเขา
เถอะ!"

ขาดคำ ซิลค์ก็ทำท่าจะไป มารัธารีบไปดึงเขาไว้ด้วยสีหน้า
ระอาใจ

"โธ่ พี่ซิลค์ ข้ารู้ว่าท่านเป็นคนดีที่สุด อย่าทำแบบนี้สิ!"

ซิลค์ส่งเสียงฮึ่เยินๆ "จริงหรือ"

"จริงสิ! ท่านรีบบอกข้าเถอะ!"

ซิลค์ชำเลืองมองอาดินันท์ที่อยู่ไกลๆ แวบหนึ่ง เห็นอีกฝ่าย
ยิงเหยวตาดตัดพ้อแล้วจู่ๆ ก็หัวเราะ "ความจริงแล้วข้าก็ไม่รู้
เหมือนกันว่าเหตุผลคืออะไร"

มารัธานิ่งอึ้ง แล้วก็อุณหันที่ "ท่านแก่งข้า?!"

"พูดแบบนี้ไม่ถูกนะ น้องมาร์ธา เขาปิดเสียงในใจส่วนหนึ่งไว้แน่นอน ทำให้ข้าไม่รู้ความจริง แต่ใจความหลักที่ข้าได้ยินคือคำว่า 'สัญญา' "

"สัญญา?" มาร์ธาไม่เข้าใจ

"ใช่ เหมือนเขากับน้องชายจะมีสัญญาอะไรบางอย่าง ถึงได้ยื่นกรานไม่ยอมฆ่าอีกฝ่าย" ซิลด์ตบศีรษะของมาร์ธาเบาๆ กดเสียงลงต่ำ "ถ้าเจ้าอยากให้เขามีกำลังใจ ข้าคิดว่า 'สัญญา' น่าจะเป็นวิธีที่ดี"

ได้ยินแบบนี้มาร์ธาก็เข้าใจความหมายของซิลด์

แต่เธอจะใช้ 'สัญญา' ที่มีเหตุผลแบบไหนถึงจะทำให้อาดินัมมีชีวิตชีวาขึ้นมาได้บ้างล่ะเนี่ยยยยย?

ขณะที่มาร์ธาคิดหาเหตุผลได้ในที่สุด ตัวเธอก็เดินไปถึงตรงหน้าอาดินัมแล้ว เมื่อสบสายตาของชายหนุ่ม สมองของเธอก็ขาวโพลนทันที...เหตุผลดีๆ ของเธอหายวับไปหมด!

เห็นอาดินัมทำท่าเธอเอ่ยปากอย่างใจจดใจจ่อแล้ว มาร์ธาก็ก้มหน้าลงอย่างทำอะไรไม่ถูก และเริ่มหาเรื่องพูดคุยกับเขา

"คือ...คือว่า...ท่านอาดินัม..."

"หืม?"

"ทะ...ท่านระวังความปลอดภัยด้วยนะ!"

"..."

เมื่อไม่ได้รับคำตอบ มาร์ธาก็เงยหน้าขึ้นมองด้วยความสงสัย เธอเห็นชายหนุ่มมีสีหน้าผิดหวังเล็กๆ จึงอดถามไม่ได้ "ข้า...ข้าพูดอะไรผิดหรือเปล่า"

"เปล่า ข้าแค่รู้สึกว่ที่แท้ตัวตนของข้าก็มีความสำคัญเพียงแค่นี้ คำพูดง่ายๆ ประโยคเดียวเท่านั้น ก็เลยเสียใจนิดหน่อย"

"เอ่อ..."

"หน้าข้าเจ้าก็ยอมสนิทกับ 'พีชิลค์ของเจ้า' เท่านั้น ยอมบอกความในใจของเจ้าเฉพาะกับ 'พีชิลค์ของเจ้า' จนข้าเริ่มสงสัยแล้วว่าความสัมพันธ์ของเราคู่ 'พีชิลค์ของเจ้า' 'ไม่ได้ใช่ไหม"

ได้ยินน้ำเสียงเน้นย้ำกำชับกับคำว่า 'พีชิลค์ของเจ้า' ของอาตี๋นั้มแล้ว มาร์ธาก็สั่นไม่เข้าคายนอกอก คิดไม่ถึงว่าเขาจะหึงแต่เมื่อคิดให้ดี เธอก็เล่าทุกอย่างให้ชิลค์ฟังจริงๆ และยอมให้ชิลค์โอบกอดตามความเคยชิน ถ้าอยู่ที่โลกของเธอเป็นได้ถูกคนอื่นสงสัยไปนานแล้วว่าเธอเป็นผู้หญิงแยๆ ที่เหยียบเรือสองแคมหรือเปล่า

อ๋อ...เป็นแบบนี้ไม่ได้นะ!

ซึ่งใจอยู่คู่หนึ่ง มาร์ธาก็รู้แล้วว่าเธอจะใช้สัญญาอะไร นั่นก็คือบอกความลับที่เธอต้องการปิดบังออกมา

แต่ทว่าไม่ใช่เวลานี้

"ท่านอาตี๋นั้ม ข้ารับปากท่านว่าข้าจะไม่สนิทสนมกับใครนอกจากท่านอีก และจะไม่มี ความลับกับท่านอีก รอท่านชิงดินแดนของสามเผ่าใหญ่กลับมาได้เมื่อไหร่ ข้าก็จะเล่าทุกอย่างให้ท่านฟัง" อาตี๋นั้มเลิกคิ้วขมวดขึ้น "นั่นยังไม่พอมั้ง"

"หา? ไม่พอมั?" มาร์ธาบอกอย่างจรรยาบรรณ "งะ...งั้นต้องทำยังไงถึงจะพอล่ะ"

"เจ้านี่นะ ควรสัญญากับข้าหน่อยใหม่ว่าจะไม่ออกจากเขตแดนของเผ่าแมงป่อง ต่อให้เกิดอันตรายขึ้นกับพวกเรา เจ้าก็จะไม่ผลีผลามไปช่วยพวกเราคนเดียว"

"เอ่อ ข้า...ข้ารับปากท่าน"

"อ้อ...รับปากซะผืนใจเขียว" อาตี๋นั้มหรือตาลง "แบบนี้ข้า"

เชื่อใจเจ้าได้ยาก"

ได้ยินแบบนี้มันมาร์ธาก็แอบลนเล็กน้อย ไม่รู้ว่าอาตินัมกำลัง
แค้นที่เธอห่างเหินกับเขาหรือเปล่า ไม่รู้จริงๆ ว่าจะทำยังไงให้
เขายอมเชื่อเธอ

และแล้วมาร์ธาก็คิดว่าตอนเด็กๆ เวลาทำสัญญากับผู้ใหญ่
ก็จะเกี่ยวข้องกันด้วย

เพียงแต่ด้วยอายุของเธอในตอนนี้อาจไม่เหมาะสม แต่เธอ
ก็คิดวิธีที่ดีกว่าไม่ออกแล้ว

เอาล่ะ! งั้นเธอก็ต้องทำตัวเป็นเด็กสักครั้ง ยื่นนิ้วก้อยข้างขวา
ออกไปเกี่ยวข้องอาตินัม บอกอย่างเงินอายุว่า...

"งั้นเรามาเกี่ยวข้องสัญญากัน คนที่โกหกหรือผิดสัญญา
จะต้องถูกฟ้าผ่า...ท่านอาตินัม ข้าจะไม่ออกนอกเขตแดนของ
เผ่าแมงป่องโดยพลการ หากพวกท่านตกอยู่ในอันตรายก็จะ
ไม่ผลิผลามไปช่วยพวกท่าน...แบบนี้คงได้แล้วใช่ไหม"

อันที่จริงตอนแรกมาร์ธาดังใจบอกว่าจะกลืนเข็มพันเล่ม แต่
พอคิดว่าจะต้องตายอนาถแบบนี้ก็สู้ถูกฟ้าผ่าทีเดียวไปเลยดีกว่า

ไม่รู้ให้อาตินัมตั้งตัว เธอแปะนิ้วโป้งของเขาและเธอเข้า
ด้วยกัน พริบตานันกระแสไฟฟ้ารุนแรงสายหนึ่งพลันวิ่งเข้าสู่ร่างกาย
มาร์ธาดกใจจนคิดปล่อยมือ แต่ไม่ว่ายังไงก็ปล่อยไม่ได้

กระแสไฟฟ้าที่เกิดขึ้นครั้งนี้รุนแรงยิ่งกว่าครั้งแรกที่เธอได้
สัมผัสกับอาตินัมมาก

ด้านอาตินัม ชายหนุ่มคิดไม่ถึงว่ามาร์ธาคจะเป็นฝ่ายเกี่ยวข้อง
สัญญาก็แถมรอยยิ้มสดใสอย่างอดไม่อยู่

"เจ้ารู้ไหมว่าสัญญาณมือแบบนี้ในโลกนี้หมายถึงอะไร"

"เอ๋? สะ...สัญญาณมือแบบนี้ไม่ใช่การทำสัญญากันหรือ"

รออยู่นานพักใหญ่ มาร์ธาก็ไม่ได้ยินเสียงอีก เด็กสาวอด
มีนงไม่ได้

น้ำแปลก เพราะอะไรเธอถึงได้ยินเสียงของชาโตล่า อีกทั้ง
น้ำเสียงก็ไม่เหมือนเดิมนัก

ตอนแรกนึกว่าคิดไปเอง หลายวันหลังจากนั้นมาร์ธาก็ได้ยิน
เสียงร้องเรียกของชาโตล่าอีก

ที่ไม่เหมือนเดิมก็คือเธอรู้สึกว่่าน้ำเสียงนั้นเหมือนกำลัง
ขอความช่วยเหลือ แต่ก็ไม่แน่ใจในการคาดเดาของตัวเองจึงได้แต่
ปล่อยเสียงนั้นไว้โดยไม่สนใจ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)